

Arrest

nr. 119 904 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit Liwan Kheil dorp in het district Sabari in de provincie Khost. U verklaart dat uw broer in 1380 (2000-2001, Gregoriaanse kalender, GK) een cursus had opgericht in een winkel in Kidar dorp (district Sabari) en dat u en uw broer er les gaven aan andere dorpelingen. Tijdens deze cursus werden computerlessen en lessen Engels gegeven. U verklaart dat u na uw lessen in het lyceum van Yakubi (districtscentrum van Sabari) in de namiddag uw broer hielp en ook zelf les gaf tijdens zijn cursus. U verklaart dat uw broer op een bepaald moment door de taliban werd gewaarschuwd om de cursus te verlaten en om zich bij hen aan te sluiten en de jihad te voeren. Uw broer zou niet akkoord zijn gegaan. Toen u op 26 of 27 Aqrab 1390 (17 november 2011, GK) na uw school naar de cursus wilde

gaan, ontdekte u dat er niemand was. U verklaart dat u naar huis ging en het lichaam van uw broer daar zag liggen. U verklaart dat hij door de taliban werd gedood. Enkele maanden na de rouwperiode zou u besloten hebben om de cursus opnieuw te openen. Uw vader zou u gezegd hebben dat u dat beter niet kon doen, omdat hij een brief had gekregen van de mullah waarin de taliban eist dat ook u zich bij de taliban moet aansluiten of dat u anders hetzelfde lot tegemoet zult gaan als uw broer. Uw vader zou toen tegen u gezegd hebben dat hij niet nog een zoon wou verliezen en dat het beter zou zijn als u zou vertrekken. U verklaart dat u vanaf dat moment met jongens uit de buurt hebt gesproken om een geschikte contactpersoon te vinden.

U vertrok vanaf uw eigen huis en kon via een buurman het telefoonnummer krijgen van een smokkelaar. U stelt te zijn vertrokken rond het einde van de maand Hamal, in het begin van de maand Sawr in 1391 (april 2012). Op 20 dagen tijd zou alles geregeld zijn om te kunnen vertrekken. U vertrok met het vliegtuig vanuit Kabul naar Iran. Vervolgens vluchtte u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. In België kwam u aan op 24 juni 2012 en diende u de volgende dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van een certificaat van de computeropleiding die u volgde bij het Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, een klacht die uw vader heeft geschreven naar aanleiding van de problemen, een certificaat dat u met de cursisten meegaf nadat zij de cursus hadden voltooid, een kopie van het logo van de cursus van uw broer, lege betalingsbewijzen voor de cursus en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Khost, meer bepaald het district Sabari, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 28 juni 2012 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 of ouder een goede schatting is. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt door de taliban te worden vervolgd in Afghanistan. Eerst en vooral zijn uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw broer niet overtuigend. Zo kunt u over de omstandigheden van zijn verdwijning helemaal niets vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het zou echter logisch zijn dat u of iemand van uw familie bij de cursisten geïnformeerd zou hebben of uw broer was aangekomen in de cursus en of zij iets gemerkt hebben. Het feit dat u hebt nagelaten dit te doen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangezien uw broer 's morgens gewoonlijk naar de cursus ging en al les gaf, zou het logisch zijn dat u of een familielid zou nagaan of hij daar was aangekomen en of iemand hem onderweg heeft gezien (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaart dat u compleet verloren was en dat u het daarom niet hebt gevraagd. Nochtans zijn de cursisten ook dorpelingen (gehoorverslag CGVS, p. 23). U had dan ook voldoende mogelijkheden om dit nog te weten te komen. Verder hebt u zo goed als geen informatie over de bedreigingen waarmee uw broer werd geconfronteerd voordat hij zou zijn vermoord. U zou enkel via uw vader hebben vernomen dat uw broer bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Uw broer zou u hierover niets verteld hebben. Ook dit is eigenaardig aangezien u hem dagelijks zag in de cursus en thuis. U hebt geen enkel idee hoe vaak hij werd bedreigd of vanaf welk moment hij geconfronteerd werd met bedreigingen. Het is tevens bevreemdend dat uw broer ondanks de bedreigingen geen maatregelen zou hebben genomen om zichzelf, maar ook u – zijn broer en medewerker – veilig te stellen. U zou immers ook gewerkt hebben met uw broer. Vandaar dat het logisch zou zijn dat uw broer ook u hierbij zou hebben betrokken. Aangezien u met dezelfde problemen te maken zou hebben gehad, kan er verwacht worden dat u een duidelijk beeld hebt van uw situatie, alsook van de situatie waarin uw broer verkeerde. Uw gebrek aan informatie over deze zaken wijzen op uw desinteresse, hetgeen niet overeenstemt met iemand die een vrees voor zijn leven heeft.

Bijkomend dient er te worden opgemerkt dat het zeer eigenaardig is dat de taliban u met rust heeft gelaten tussen het moment dat u de dreigbrief hebt ontvangen en uw eigenlijke vertrek 20 dagen later. Het is bevreemdend dat zij u rustig de tijd zouden hebben gegeven om uw vertrek te kunnen voorbereiden, maar dat zij uitgerekend 2 dagen of een dag na uw vertrek uw huis binnenvallen

om u te komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 25). Uw verklaringen over deze inval zijn bovendien alles behalve spontaan. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat er was gebeurd, verklaart u dat zij uw vader vroegen waar zijn zoon is. Vervolgens wordt u gevraagd wat uw vader zei. Hij zou gezegd hebben dat hij niet wist waar u was. Uw verklaringen met betrekking tot deze inval worden vervolgens volledig opgebouwd aan de hand van de vragen die u worden gesteld en komen bijgevolg geenszins doorleefd over (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen is het feit dat u verklaart dat uw familie geen problemen heeft gehad na deze inval (gehoorverslag CGVS, p. 26). Eerder in uw gehoor verklaart u echter dat zij telefonisch werden bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u dat plots vergeet te vermelden, doet dan ook verder twijfels rijzen bij uw verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten. U hebt overigens niet aangetoond dat uw familie geconfronteerd wordt met problemen. De taliban zou uw vader telefonisch bedreigd hebben nadat hij met de rest van uw familie naar Khost is verhuisd. De exacte reden waarom uw familie naar Khost verhuisde, kent u echter niet (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook dit is zeer eigenaardig. De taliban zou tegen uw vader gezegd hebben dat zij weten dat hij verhuisd is en dat de taliban hem niet met rust zal laten waar hij ook naartoe gaat. Aangezien uw vader net zoals in uw dorp, momenteel in Khost in de bouwsector werkt en ook uw zussen bijdragen tot het familieinkomen door les te geven aan de burens, lijkt het er echter niet op dat zij iets te vrezen hebben in Afghanistan. Ook deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging.

Aansluitend dient er gewezen te worden op het feit dat het zeer merkwaardig is dat u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ook al is dit maar een kort gehoor, niets verteld hebt over de redenen van uw problemen. Op DVZ verklaart u zeer algemeen dat de taliban regelmatig langs kwam op de plaats waar u woonde en dat zij jonge mannen meenamen zodat zij voor hen konden vechten. Zij hebben uw broer meegenomen en hij is omgekomen tijdens de gevechten voor de taliban (zie vragenlijst DVZ p. 3). Op het CGVS ontkent u echter dat uw broer heeft meegevochten met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 26). Hij zou 's morgens naar de cursus zijn vertrokken en toen u terug thuis kwam na de les zou zijn lichaam al bij u thuis hebben gelegen. Daarnaast is het zeer bevreemdend dat u op DVZ verklaart dat de taliban in uw streek jonge mannen meenam, maar dat u geen enkel voorbeeld kunt geven van andere jongeren die werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Aangezien u school liep op een school waar 600 à 800 leerlingen naar school gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11), is het zeer eigenaardig dat uitgerekend u en uw broer worden uitgekozen om mee te gaan met de taliban en dat u geen andere jongeren kent die gedwongen werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaart dat andere jongens van uw leeftijd niet in uw dorp, maar wel in andere dorpen werden meegenomen. U verwijst hiervoor naar Radi Gul, die momenteel een belangrijke rol zou spelen bij de taliban in uw regio. Wanneer u echter gevraagd wordt naar gedwongen rekruteringen, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaart dat leerkrachten op uw school ook geconfronteerd worden met problemen, maar wanneer u gevraagd wordt welke problemen zij hebben, verklaart u dat iedereen die Engels wilt leren in het algemeen problemen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 23). Aangezien u zelf Engelse les zou hebben gegeven, kan er verwacht worden dat u ook weet wie er problemen heeft gekregen hierdoor. Het feit dat u hierover helemaal niets kunt vertellen, toont des te meer aan dat er aan uw verklaringen over uw persoonlijke problemen geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw 'beroep' zeer beknopt zijn waardoor de geloofwaardigheid ervan op de heling komt te staan. Er dienen u constant bijkomende vragen te worden gesteld over uw bezigheden. Uw verklaringen ontbreken dan ook aan spontaniteit. U verklaart aanvankelijk dat u een cursus Engels en computerlessen volgde in een dorp in Afghanistan, maar verklaart nadien dat u uw broer hielp en ook zelf les gaf (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt om meer uitleg te geven over de cursus, verklaart u dat het over taal ging, computerlessen, programmering en schrijven. Wanneer u gevraagd wordt hoe u zelf het vak had geleerd dat u moest geven, verklaart u kort dat u dit van uw broer hebt geleerd. En wanneer u bijkomend gevraagd wordt hoe hij dat u had aangeleerd, verklaart u wederom zeer beknopt dat u het thuis leerde van hem (gehoorverslag CGVS, p. 8). Later verklaart u plots dat u ook zelf een cursus hebt gevolgd van 6 maanden in Khost stad. U legt hiervan een document neer. Hierbij dient er evenwel te worden opgemerkt dat dit document volgens u enkele jaren nadat u de cursus zou hebben gevolgd, werd opgesteld. U zou de cursus in 1384 of 1385 (2005-2007, GK) hebben gevolgd, maar het certificaat zou u pas in 1388 (2009-2010, GK) hebben ontvangen. Deze verklaringen roepen vraagtekens op bij uw vermeende leeftijd. U houdt voet bij stuk door te zeggen dat u op dit moment 18 jaar bent, hoewel uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat u ouder bent dan 28 jaar. Als u daadwerkelijk in 1384 (2005-2006, GK) een cursus in de stad Khost zou hebben gevolgd en op dit moment 18 jaar zou zijn, betekent dit dat u ongeveer 10 jaar oud was toen u deze cursus volgde, hetgeen verre van geloofwaardig is. Er kunnen dan ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen. U verklaart dat u al in 1384

talen begon te geven tijdens de cursus van uw broer, op een moment dat u volgens u 10 jaar oud zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Indien u zelf actief aan de privé cursus van uw broer zou hebben meegewerkt, kan er verwacht worden dat u meer informatie hierover kunt verschaffen. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot de steun die jullie zouden hebben gehad van PRT (Provincial Reconstruction Team). Zo verklaart u aanvankelijk dat de mensen van PRT jullie de computers hebben gegeven en dat zij soms kwamen observeren tijdens de cursus (gehoorverslag CGVS, p. 9). Later verklaart u echter dat u zelf geen contact had met hen (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaart dat de taliban u wilde omdat u de cursus gaf in het dorp en omdat zij PRT bij u en uw broer zagen. Dit is echter bevreemdend, gelet op het feit dat uw broer al sinds 1380 (2000-2001, GK) de cursus organiseerde en gelet op het feit dat u geen contact had met PRT. U verklaart dat het mogelijk is dat leerlingen gezegd hadden dat jullie geholpen werden door de Amerikanen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Aangezien uw leerlingen zelf ook Engels volgen en aldus ook als ongelovigen kunnen worden bestempeld, lijkt dit weinig waarschijnlijk. Bovendien zijn deze verklaringen louter en alleen gebaseerd op uw eigen vermoedens. Het zou verder ook logisch zijn dat u weet wat er met de computers gebeurd is na uw vertrek. U verklaart niet te weten wat uw vader ermee heeft gedaan omdat u naar hier bent gevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 10). Aangezien u en uw broer zelf 2 winkels huurden, zou het logisch zijn dat u ook weet hoe deze zaak werd afgehandeld (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Sabari gelegen in de provincie Khost – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Kabul. Hoewel u verklaart dat u de taliban vreest (gehoorverslag CGVS, p. 27), hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk gezocht zou worden door de taliban. U kunt bovendien naast Pashtou ook een beetje Dari spreken en kunt zichzelf ook in het Engels uitdrukken (gehoorverslag CGVS, p. 7). U hebt bovendien een scholing genoten en kunt omgaan met computers. U beschikt dan ook over voldoende capaciteiten om elders werk te vinden en iets op te bouwen. U verklaart niet over voldoende financiële middelen te beschikken, waardoor u niet in Kabul zou kunnen wonen. U bent echter een jonge, ongehuwde man die over voldoende vaardigheden beschikt om werk te vinden en zichzelf te onderhouden. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw

persoonlijke omstandigheden, zoals hierboven reeds werd aangetoond, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **de veiligheidssituatie in de stad Kabul** te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De documenten die u neerlegt kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan worden niet betwist. De brief die door uw vader werd neergelegd kan om het even welke informatie bevatten. Aangezien uw verklaringen over de hele lijn ongeloofwaardig zijn, draagt dit document niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verhaal. De documenten in verband met de cursus die uw broer samen met u zou hebben gegeven, zijn louter en alleen afdrucken die gemakkelijk te maken zijn op de computer. Deze kunnen uw verklaringen over de cursus alsook uw problemen niet staven. Het attest van het Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie is een kopie. De authenticiteit ervan kan aldus niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker niets weet over de bedreigingen waarmee zijn broer werd geconfronteerd voordat hij zou zijn vermoord. Verzoeker geeft aan enkel via zijn vader te hebben vernomen dat zijn broer bedreigd werd en dat zijn broer er tegen hem niets over had gezegd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker hierover niets wist, te meer verzoeker zijn broer dagelijks ging helpen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p.7, 8). Het is evenmin aannemelijk dat verzoekers broer ondanks de bedreigingen geen maatregelen zou hebben genomen om zichzelf, maar ook verzoeker – zijn broer en medewerker – veilig te stellen. Aangezien verzoeker aangeeft met dezelfde problemen te maken heeft, kan er verwacht worden dat hij een duidelijk beeld heeft van de situatie waarin zijn broer verkeerde en desgevallend een inspanning doet om meer te weten te komen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn onwetendheid en desinteresse hem niet kan worden verweten en dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het feit dat zijn broer hem hierover niets heeft verteld, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verklaard omtrent de redenen van zijn problemen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker zeer algemeen dat de taliban regelmatig langskwamen op de plaats waar hij woonde en dat zij jonge mannen meenamen zodat zij voor hen konden vechten. Hij stelde hierbij tevens dat ze zijn broer hebben meegenomen en dat deze is omgekomen tijdens de gevechten voor de taliban (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent verzoeker echter dat zijn broer heeft meegevochten met de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 26). Hij stelde daar dat zijn broer 's morgens naar de cursus was vertrokken en toen verzoeker terug thuis kwam na de les zou het lichaam van zijn broer al bij hem thuis hebben gelegen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p.20-22).

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij tijdens het korte interview geen details kon vertellen wijst de Raad erop dat het niet gaat over details, maar over een essentieel element is zijn asielrelaas. Dat er een fout is gerezen in de vragenlijst is slechts een blote bewering en doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de mensen van PRT hen de computers hebben gegeven en dat zij soms kwamen observeren tijdens de cursus (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9). Later verklaart verzoeker echter dat hij zelf geen contact had met hen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Verzoeker verklaarde ook dat de taliban hem wilde omdat hij de cursus gaf in het dorp en omdat zij PRT bij hem en zijn broer zagen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Dit zijn geen aannemelijke verklaringen gelet op het feit dat verzoekers broer al sinds 1380 (2000-

2001) de cursus organiseerde en dat verzoeker verklaarde dat hij geen contact had met PRT. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn verklaringen desbetreffend herhaalt, wordt geen afbreuk gedaan aan voorgaande vaststellingen.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker naast Pashtou ook een beetje Dari kan spreken en zichzelf in het Engels kan uitdrukken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook heeft verzoeker een scholing genoten en kan hij omgaan met computers (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker verklaarde tevens dat zowel zijn vader als zijn zussen werken en een inkomen hebben (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de

commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat in voormelde informatie wordt gesteld dat de feitelijke berichtgeving over de veiligheidssituatie niet volledig kan worden genoemd. De Raad stelt evenwel vast dat de aangehaalde zinsnede betrekking heeft op de verschillende regio's en dat er bijkomend zelfs wordt aangestipt dat de informatie omtrent Kabul meer compleet is. Overigens brengt verzoeker zelf geen informatie omtrent Kabul bij. Met de algemene stelling dat de veiligheidssituatie in Kabul zeer slecht is en dat het niet is omdat er geen open combat is dat er dan geen ernstig veiligheidsrisico is, weerlegt verzoeker bovenstaande specifieke vaststellingen omtrent Kabul niet, noch toont hij hiermee aan dat dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Verzoekers betoog is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier "terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen". Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF